

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXV. — Wydana i rozesłana dnia 25. czerwca 1918.

Treść: M 231. Rozporządzenie, w sprawie uregulowania obrotu ziemniakami.

231.

Rozporządzenie Urzędu dla wyżywienia ludności w porozumieniu z interesowanymi Ministrami z dnia 22. czerwca 1918.

w sprawie uregulowania obrotu ziemniakami.

Na zasadzie ustawy z dnia 24. lipca 1917, Dz. u. p. Nr 307, rozporządza się, jak następuje:

Zajęcie.

§ 1.

Wszystkie zebrane w Austrii ziemniaki zajmuje się na rzecz państwa.

Zajęcie kończy się, skoro ilość ziemniaków, oznaczona przez Urząd dla wy żywienia ludności (§ 18.), została oddana Wojennemu Zakładowi obrotu zbożem na zasadzie postanowień § 6. lub została użyta według postanowień § 3., punkt 4. i 5.

Umowy, którymi kupuje się zbiór kartofli ryczałtowo albo nadziej tego zbioru za pewną oznaczoną cenę (§ 1276. p. ks. u. c.), są zabronione i nieważne. Wyjątek stanowią załatwione umowy o uprawę i dostawę (§§ 33. i n.).

Posiadacze zajętych ziemniaków są obowiązani troszczyć się o ich utrzymanie. Winni oni przechowywać ziemniaki aż do ich odbioru.

§ 2.

Zajętych ziemniaków nie wolno przerabiać, zużywać, obracać na karmę, ani też dobrowolnie lub przymusowo pozbywać, o ile w niniejszym rozporządzeniu lub w innych przepisach nie wy dane innych zarządzeń.

§ 3.

Minno zajęcia wolno ziemniaki:

1. potrzebne producentowi ziemniaków na wy żywienie członków swego domu (gospodarstwa) jakież uprawnionych z wymowy, robotników i funkcyonariuszów, którym należą się wolny wikt lub kartofle in natura jako wymowa lub wynagrodzenie, zużyć w ilości, ustalonej normami w sprawie zużycia,

2. użyć na sadzenie w ustalonym wymiarze,

3. użyć na karmę z ograniczeniami, zamieszczonemi w §§ 24. i n.,

4. przerabiać z ograniczenianu, zamieszczo nemi w §§ 27. i n.,

5. dostawiać na podstawie zatwierdzonych umów (§§ 33. i n.).

Największą ilość dozwolonego zużycia, zas dzienia i obecnia na karmę i przerobienia ustanowić się bezpośrednio po ustaleniu wyników zbioru.

Użycie.**§ 4.**

Ogólne zarządzenia o użyciu zajętych kartofli wyda Urząd dla wyżywienia ludności.

Organy.**§ 5.**

Urząd dla wyżywienia ludności posługuje się w celu spełnienia wszystkich zadań, ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu, swoimi własnymi organami, władzami politycznymi, w razie potrzeby władzami skarbowymi i gminami. Wykonanie służby zagospodarowania należy do Wojennego Zakładu obrotu zbożem.

Urząd dla wyżywienia ludności może także w każdym poszczególnym przypadku delegować funkcjonariuszom i powierzać im przeprowadzenie lub dozorowanie zbioru ziemniaków i dozorowanie służby zagospodarowania. Jako stałe organa pomocnicze dla spełnienia tych zadań można ustanowić inspektorów dla ziemniaków dla jednego powiatu politycznego lub dla większej ich liczby.

Odbiór.**§ 6.**

Zajęte ziemniaki z wyjątkami, wymienionymi w § 3., należy oddać Wojennemu Zakładowi obrotu zbożem lub jego pełnomocnikom po ustanowionej cenie objęcia, w czasie, oznaczonym w zleceniu dostawy. Zakład ten jest obowiązany odebrać zajęte ziemniaki.

Organom, którym zlecono odebranie ziemniaków, wolno dysponować tymi ziemniakami tylko stosownie do zleceń, udzielonych im przez Wojenny Zakład obrotu zbożem.

Wojenny Zakład obrotu zbożem (jego filie) otrzyma zlecenia w sprawie rozrządzania zajętymi ziemniakami od Urzędu dla wyżywienia ludności lub za jego wyraźnym zezwoleniem przez polityczną władzę krajową.

Władza winna wydać zlecenia co do dostawy zajętych ziemniaków; te zlecenia dostawy mają być skierowane do producenta ziemniaków albo do gminy.

Jeżeli ziemniaków nie dostawiono w żądanym wymiarze w ciągu terminu, oznaczonego przez władzę, nastąpi przymusowy odbiór. Przymusowy odbiór zostanie uskutczniony także wtedy, gdy osoba lub miejsce pobytu zobowiązanej do dostawy nie są znane.

Przymusowy odbiór zarządza władza.

Jeżeli wystosowanie zażądania do poszczególnych posiadaczy zapasów nie jest możliwościem w następstwie wywołanych wojną stosunków w poszczególnych gminach lub powiatach politycznych, może Urząd dla wyżywienia ludności upoważnić polityczną władzę krajową, aby dla pewnych dokładnie oznaczonych części okręgu administracyjnego przeprowadziła rekwizycję ziemniaków za pośrednictwem gminy.

Władza winna w takim razie przepisać gminie zebranie ilości ziemniaków, wyznaczonych przez polityczną władzę krajową, a gmina rozdzieli ilości te między posiadaczy ziemniaków. Rozdzielenie w obrębie gmin podlega zbadaniu przez władzę.

Zażądanie przez gminę następuje pod każdym względem zażądanie przez władzę.

§ 7.

Dla przeprowadzenia objęcia zajętych ziemniaków wyda polityczna władza krajowa szeregowe postanowienia. W szczególności może ona zarządzić, że na pewnym obszarze wszyscy producenci ziemniaków albo niektórzy z nich mają odstawić pewne najmniejsze ilości zajętych ziemniaków w obrębie oznaczonych okresów czasu, wyznaczonych z uwzględnieniem stosunków miejscowościowych i klimatycznych.

§ 8.

Skuteczność zajęcia ustaje

1. z dozwolonem zużyciem lub pozbiciem,
2. z przymusowym odbiorem,
3. ze zniszczeniem.

Zgłoszenia.**§ 9.**

Kto więcej niż 5 hektarów powierzchni zasadził ziemniakami, jest obowiązany donieść o wyniku zbioru gminie do dni trzech po zbiorze, podając ilość. Gmina winna doniesienia zbadać, sprostować i co tygodnia przedkładać władzy. Zajęciu podlegają jednak także te ziemniaki, które zostały zebrane na mniejszych powierzchniach (§ 1.).

Spisanie zapasów, przechowywanie.**§ 10.**

Urząd dla wyżywienia ludności i polityczna władza krajowa mogą każdego czasu zarządzić dla

wszystkich obszarów administracyjnych albo dla niektórych z nich spisanie zapasów ziemniaków.

Kto trzyma ziemniaki w zapasie albo dla innych je przechowuje jest obowiązany zgłosić je w dniu wyznaczonym dla spisania, u tej władzy, w której powiecie zapasy się znajdują.

Kto przechowuje zapasy, należące do innych, jest ponadto obowiązany wymienić uprawnionego do dyspozycji.

Uwzględniając stosunki miejscowe, postanowi władza, jakie postępowanie należy zastosować przy spisaniu zapasów.

Jeżeli powstają wątpliwości co do prawdziwości lub zupełności zgłoszeń, można zarządzić nowe spisanie zapasów.

Spisanie zapasów może nastąpić także na miejscu przy zbiorze przed schowaniem. W tym celu można przeprowadzić próbne ważenia i inne środki potrzebne dla stwierdzenia ilości.

§ 11.

Władza ma prawo każdego czasu oglądać przez swych wytańników lokale przedsiębiorstwa, magazyny lub inne ubikacje.

Wytańnikom władzy należy pozwolić na wstęp do tych lokalów. Na żądanie należy im udzielić wszelkich potrzebnych wyjaśnień.

§ 12.

Każdy, kogo władza do tego weźmie, winien współdziałać przy spisywaniu zapasów, przy badaniu i wypracowywaniu w charakterze męża zaufania. Co do osób pozostających w służbie publicznej, potrzeba do tego współdziałania zgody ich władzy służbowej. Mężowie zaufania winni postępować bez względu na obojętne i według najlepszej wiedzy i sumienia, winni zachować w tajemnicy doszłe do nich wiadomości stosunki prywatne lub tajemnice interesu posiadaczy zapasów i, o ile nie są urzędnikami publicznymi, ślubować spełnienie tych obowiązków.

Urząd męża zaufania jest urzędem honorowym.

§ 13.

Kto uprawił ziemniakami więcej niż 5 hektarów powierzchni, jest obowiązany kopce i składy ziemniaków, znajdujące się poza budynkami mieszkalnymi i gospodarczymi, oznajmie władzy po złożeniu ziemniaków, względnie z chwilą rozpoczęcia używania składów, oznaczając dokładnie miejsce. Należy przytem wymienić obok liczby składów i kopców także założoną ziemniakami

przeszteren pod kopcami w metrach kwadratowych. Zmiany składu i podziału kopców należy zgłaszać.

§ 14.

Władza może zająć magazyny dla przechowywania ziemniaków i grunty pod kopce (pryzmy). Należy za to uścić stosowną cenę, która definitywnie oznaczy władza.

§ 15.

Gminy i wyłączone obszary dworskie można w razie potrzeby zmusić, aby zajęte na ich obszarach ziemniaki zmagały się lub złożyły do kopców na miejscu, oznaczonym przez władzę.

§ 16.

Miejsca konsumcyjne są obowiązane objęte ziemniaki starannie przechowywać przez złożenie w kopczach lub przez zmagazynowanie; władza lub jeżeli miejsca konsumcyjne są miastami z własnym statutem, polityczna władza krajowa, może je zmusić do przedsięwzięcia za przybraniem znawców stosownych środków w celu utrzymania ziemniaków.

Jeżeli miejsca konsumcyjne nie uczynią tym wymogom zadość, może władza na ich koszt i bezpieczeństwo wydać potrzebne zarządzenia celem przechowania ziemniaków.

Zażądanie.

§ 17.

Posiadacz zapasów winien zajęta i zażądana już ilość ziemniaków (§ 6.) oddawać do najbliższej stacji kolejowej lub okrętowej, względnie do miejsca przeznaczenia i tam oddać wytańkowi Wojennego Zakładu obrotu zbożem.

Dowóz do miejsca przeznaczenia ma nastąpić wtenczas, jeżeli miejsce to nie jest położone dalej, niż najbliższa możliwa do osiągnięcia stacja kolejowa lub okrętowa.

Jeżeli miejsce przeznaczenia jest położone dalej, należy posiadaczowi zapasów uścić za każdy kilometr różnicy oddalenia i za każdy centnar metyczny ziemniaków wynagrodzenia w kwocie 10 halerzy.

O ile chodzi o ziemniaki, przeznaczone na pożywienie dla ludzi, winien on dostawić towar zdrowy, odpowiednio suchy, bez ziemi i bez kiełków, wyrosły w naturze.

Jeżeli zażądano ziemniaków, nie nadających się do użycia dla ludzi, to winna ich dostawa nastąpić oddzielnie.

Jeżeli obowiązków tych nie spełniono, to może władza zarządzić oddzielenie i dowóz ziemniaków na koszt posiadacza zapasów.

Pokrycie zapotrzebowania.

§ 18.

Pokrycie zapotrzebowania ziemniaków następuje według planu zebrania i zaopatrzenia, sporządzanego przez Urząd dla wyżywienia ludności.

Zgłoszenie zapotrzebowania.

§ 19.

Gminy mają oznajmić władzy najdalej do dnia 15. lipca liczbę mieszkańców, niezaopatrzonych w ziemniaki własnej uprawy.

Zgłoszenie winno nastąpić według stanu z dnia 1. lipca.

Cwilowej nieobecności lub chwilowego pobytu nie należy uwzględniać.

Zgłoszenia gmin z własnym statutem mają być dokonane w tym samym terminie bezpośrednio u władzy krajowej.

Jeżeli liczba mieszkańców niezaopatrzonych nie jest znaną dokładnie, należy przedstawić sumienne oszacowanie, które trzeba odpowiednio uzasadnić.

Władza polityczna winna zbadać zgłoszenie i w razie potrzeby sprostać je przy równoczesnym uwiadomieniu odnośnych gmin.

Zgłoszenia gmin nie mają się rozciągać na wojsko i wojskowe zakłady, na jeńców wojennych, obozy internowanych i tym podobne. Zgłoszenie zapotrzebowania wspomnianych miejsc należy spowodować za pośrednictwem politycznej władzy krajowej.

Zapotrzebowanie armii w polu i marynarci wojennej oznacza Urząd dla wyżywienia ludności w porozumieniu z interesowanymi władzami.

Uregulowanie konsumpcji.

§ 20.

Urząd dla wyżywienia ludności postanawia, w jakim wymiarze i według jakich zasad należy oddać będące do dyspozycji zapasy dla konsumpcji ludzkiej. Ziemniaki należy wydawać konsumentom za odpowiednimi wykazami; wydawanie to należy uregulować w miastach z liczbą mieszkańców,

przewysszającą 10.000 głów, przez przydzielenie go pewnym, oznaczonym miejscom zbytu.

Urząd dla wyżywienia ludności oznaczy chwilę, od której wolno ziemniaki wydawać tylko za wykazami konsumpcji. Dalsze zarządzenia, potrzebne dla uregulowania konsumpcji w kraju, wyda polityczna władza krajowa po wysłuchaniu krajowej rady gospodarczej.

§ 21.

Szczegółowe zarządzenia, potrzebne do uregulowania konsumpcji w poszczególnych gminach, można pozostawić władzy lub dla obszaru gminnego gminie. Czynności te załatwia gmina w porządku zakresie działania

§ 22.

Przy załatwianiu tych czynności może władza postępować się także powiatową radą gospodarczą.

Jeżeli uregulowanie konsumpcji zostanie poruczone gminie, to można zlecić reprezentacyjnej gminnej załatwianie połączonych z tem sprawą za pośrednictwem urzędu gospodarczego przy wspólnym działaniu gminnej rady gospodarczej.

Jeżeli gmina nie może uczynić zadość swym zadaniom przy uregulowaniu konsumpcji, może władza odebrać jej każdego czasu załatwianie tych czynności.

§ 23.

Polityczna władza krajowa lub za jego upoławnieniem władza lub gmina, której poruczeno uregulowanie konsumpcji, winny w szczególności wydać zarządzenia co do konsumpcji ziemniaków zakontraktowanych i czuwać nad ich należytym użyciem.

Obracanie na karmę.

§ 24.

Ziemniaki wolno obracać na karmę tylko ich producentom i tylko za osobnym pozwoleniem władzy. Obracać na karmę wolno z reguły tylko ziemniaki, nienadające się do spożycia przez ludzi.

§ 25.

Użycie na karmę można uregulować także w ten sposób, że gminom pozwala się na pewien kontyngent ziemniaków na karmę. Kontyngent ten należy rozdzielić w stosunku do powierzchni uprawy ziemniaków i potrzebnego ślenu bydła pomiędzy poszczególnych producentów ziemniaków. Tym producentom ziemniaków, którzy nie trzymają bydła, nie należy przyznać żadnego kontyngentu ziemniaków na karmę. Przypadający na

nich kontyngent częściowy należy przydzielic reszcie producentów ziemniaków w stosunku do ich częściowych kontyngentów.

§ 26.

Kontyngenty ziemniaków na karmę oznacza dla krajów Urząd dla wy żywienia ludności, następnie dla powiatów politycznych i miast z własnym statutem oznaczają polityczne władze krajobrazowe, zaś dla gmin i wyłączonych obszarów dworskich oznacza polityczna władza powiatowa.

Przerabianie ziemniaków.

§ 27.

Przedsiębiorstwom przemysłowym i rolniczym, urządżonym dla wyrobu suchych produktów ziemniaczanych, krochmalu i wszelakich produktów krochmalnych z ziemniaków, wolno przerabiać ziemniaki tylko za zezwoleniem Urzędu dla wy żywienia ludności, przyczem nalezy z reguły ograniczyć pozwolenie do ziemniaków, nienadająccych się do spożycia dla ludzi, i do pewnej ich ilości.

Najwyższy wymiar ziemniaków, przeznaczonych do przeróbki, oznaczy Urząd dla wy żywienia ludności.

§ 28.

Używanie ziemniaków na wyrób spirytusu w gorzelniach przemysłowych (nie rolniczych) jest zabronione.

§ 29.

Zezwolenia na wyrób spirytusu z ziemniaków w gorzelniach rolniczych udziela Urząd dla wy żywienia ludności w porozumieniu z Ministerstwem skarbu. Zezwolenie to otrzymają w pierwszej linii tylko takie gorzelnie, które zawarły umowy o uprawę i dostawę stosownie do §§ 33. i n. i warunków ustanowionych przez Urząd dla wy żywienia ludności. To ostatnie ograniczenie nie rozciąga się na gorzelnie stowarzyszeniowe. Jeżeli przedsiębiorstwa gorzelniane z powodu braku odbiorcy nie mogły zawrzeć umów w sprawie ziemniaków, w takim razie mają donieść o tem Urzędom dla wy żywienia ludności do dnia 1. sierpnia. Urząd ten przydzieli inn konsumentów do zawarcia umowy albo uwolni ich od obowiązku zawarcia umów o ziemniaki.

Z reguły wolno tylko takie ziemniaki przerabiać, które nie nadają się do spożycia przez ludzi.

§ 30.

Najwyższą ilość ziemniaków, jaka ma być przerobiona w gorzelniach stowarzyszeniowych,

oznacza Urząd dla wy żywienia ludności w porozumieniu z Ministerstwem skarbu.

Innym gorzelniom rolniczym, i to bez względu na to, czy one mogą dotrzymać w całości przyjęte na siebie zobowiązania umowne czy też nie, zostanie przydzielony tymczasowy kontyngent do przeróbki w wymiarze 10 etnarów metrycznych ziemniaków, licząc na hektar sprawionej ziemiarki powierzchni.

Jeżeli zakontraktowane ziemniaki zostały odbiorcy dostawione albo w jakiś inny sposób stały się jego własnością, natenczas reszta zebranych ziemniaków po pokryciu zapotrzebowania, podanego w § 3., punkt 1. i 2., zostanie w drodze ostatecznego ustalenia kontyngentu uwolnioną na pewien czas do wyrobu spirytusu, jeżeli zbiór ziemniaków gorzelni rolniczej nie wyoosi przeciętnie więcej niż 110 etnarów metrycznych, licząc na hektar.

W razie większego wyniku zbioru należy ilość, przekraczającą przeciętną wydatność hektara t. j. 110 etnarów metrycznych, oddać Wojennemu Zakładowi obrotu zbożem w ziemniakach zdrowych i nadających się do spożycia przez ludzi.

Dowód dostawy lub przeniesienia własności zakontraktowanych ziemniaków będzie uważały za dostarczony wówczas, jeżeli zostanie przedłożone Urzędom dla wy żywienia ludności potwierdzenie odbiorcy w sprawie przeniesienia własności albo widymowany przez władzę odpis dokumentów przewozowych o transporcie.

§ 31.

Zabronione jest przerabianie innych ziemniaków aniżeli zebranych na własnym gruncie albo nabytych od Wojennego Zakładu obrotu zbożem.

§ 32.

Pozostawienie ziemniaków do przerobienia lub przydzielenie ich dla tego celu mieści w sobie zobowiązanie do faktycznego ich przerobienia. Obowiązku tego nie mają te gorzelnie, którym zostanie przydzielony do przeróbki jedynie kontyngent, wspomniany w § 30., ust. 2. Przerabiający winien nastepnie, jeżeli inne przepisy tego już nie przepisują, zobowiązać się, że co do ilości pozostawionych lub pobranych towarów w naturze i co do ilości wyrobów będzie prowadził dokładne zapiski. Kontrola nad przestrzeganiem dozwolonych maksymalnych ilości oraz warunków przeróbki należy wyłącznie do władz i organów powołanych do wykonywania kontroli podatku od wódki. Urząd dla wy żywienia ludności udziela tym władzom i organom potrzebnych wskazówek.

Ziemniaki zakontraktowane.

§ 33.

Umowy o uprawę lub dostawę ziemniaków mogą zawierać tylko producenti ziemniaków. Konsumenti mają starać się o zezwolenie na zawarcie umowy.

Na zawarcie umów zezwala i umowy te zatwierdza Urząd dla wyżywienia ludności, jeżeli miejsce produkcji i miejsce konsumpcji leżą w różnych krajach koronnych, zaś polityczna władza krajowa, jeżeli miejscę produkcji i miejsce konsumpcji znajdują się w tym samym kraju koronnym, o ile Urząd dla wyżywienia ludności nie zaszczyże sobie wyłącznej decyzyjności do pewnych oznaczonych obszarów.

§ 34.

Urząd dla wy żywienia ludności postanowi, jaką maksymalna ilość zakontraktowanych ziemniaków jest dla konsumenta i rolnika dopuszczalną i jakie korzyści mają przypaść w udziale producentowi ziemniaków na podstawie zawartej umowy.

§ 35.

Umowy muszą odnosić się do całej powierzchni uprawionej przez rolnika ziemniakami.

Producentowi wolno zawrzeć umowy w sprawie ziemniaków tylko z jednym konsumentem. Jeżeli jakiś producent ma kilka gospodarstw i każde z nich stanowi samo dla siebie jednostkę gospodarczą to może on zawrzeć dla każdej jednostki gospodarczej osobne umowy z różnymi konsumentami, jeżeli temu postępowaniu nie stoi na zawadzie wspomniane w § 36. ograniczenie. Producentowi wolno także wyłączyć z umów jedną lub drugą jednostkę gospodarczą. W takim razie należy objąć umową nie całą powierzchnię uprawioną przez rolnika ziemniakami lecz tę powierzchnię, która pozostała uprawiona ziemniakami w obrębie odnosnej jednostki gospodarczej.

§ 36.

Jeżeli władza udzielająca zezwolenie na zawarcie umowy ograniczy dopuszczalność jej odnoszenie do konsumenta do pewnych obszarów, nie wolno mu zawierać umów w innych obszarach.

§ 37.

Wszelkie prawa i obowiązki, wynikające z umowy, powstają dopiero z chwilą udzielenia zezwolenia.

Jeden lub drugi kontrahent może odstąpić od objętych zobowiązań tylko za zgodą tej władzy, która udzieliła zezwolenia na zawarcie umowy.

Przy spełnianiu zobowiązań umownych należy za zgodą wspomnianej władzy traktować użnane ziemniaki nasienne tak, jakby ich nie zebrano.

§ 38.

Zakontraktowane ziemniaki należy dostarczyć w drodze Wojennego Zakładu obrotu zbożem wymienionym w umowie odbiorcom. Co do zapłaty na rzecz rolnika, co do załadowania i obliczenia należy do tych ziemniaków zastosować ten sam sposób postępowania, jaki obowiązuje co do wszelkich innych ziemniaków, którymi gospodaruje państwo, chyba że Urząd dla wy żywienia ludności zezwoli na wyjątki w pewnych oznaczonych przypadkach lub ze względu na pewne oznaczone obszary. W szczególności podlegają przesyłki zakontraktowanych ziemniaków postanowieniom § 48. niniejszego rozporządzenia.

§ 39.

Urząd dla wy żywienia ludności może ziemniaki zakontraktowane użyć także na zaopatrzenie ogólne, jeżeli wymagają tego nadzwyczajne okoliczności.

§ 40.

Zawierające umowę strony winny uczynić zadość wszystkim tym zobowiązaniom, które ciążą na nich na podstawie postanowień niniejszego rozporządzenia lub które zostały im przepisane przed zatwierdzeniem umowy lub przy jej zatwierdzeniu.

Odbiorcy wolno użyć zakontraktowanych ziemniaków tylko na tali el., jaki jest przewidziany w umowie. On odpowiada za prawdziwość podanej ilości konsumentów, za należytą przeprowadzenie uregulowania konsumpcji i za odpowiednie zamagazynowanie.

Jeżeli ilość konsumentów zmniejszy się o 5 od stu w stosunku do ilości, stanowiącej podstawę dla obliczenia zapotrzebowania, należy domieścić o tem bezpośrednio po zaistnieniu tego wydarzenia tej władzy, która kontrakt zatwierdziła.

Ceny najwyższe.

§ 41.

Jako ceny najwyższe obowiązują ceny, ustalone w rozporządzeniu Urzędu dla wy żywienia ludności z dnia 8. marca 1917, Dz. u. p. Nr. 91, o ile nie doznały zmiany wskutek poniższych postanowień.

Za ziemniaki, oddane Wojennemu Zakładowi obrotu zbożem do dnia 17. lipca, podwyższa się cenę najwyższą o 80 koron za centnar metryczny. Podwyżska ta obniża się po upływie każdego 12 dni o 16 koron tak, że z dniem 4. września zaczyna

obowiązywać cena najwyższa, wspomnianą w ustępie 1.

Za ziemniaki, które do dnia 15. grudnia Wojennemu Zakładowi obrotu zbożem dobrowolnie oddano lub do zakupna zaofiarowano, płaci się premię w kwocie 5 koron za cetnar meiryczny. Premia ta podwyższa się o dalsze 2 korony, jeżeli ziemniaki, zaofiarowane Wojennemu Zakładowi obrotu zbożem do zakupna, zostaną objęte dopiero po dniu 1. marca bezpośrednio następującego roku.

Cenę najwyższą za rogalki ustanawia się w trzykrotniej wysokości kaidorazowej ceny najwyższej ziemniaków okrągłych. Ewentualną premię za rogalki płaci się w tej samej wysokości, jak za ziemniaki okrągle.

§ 42.

Ceny najwyższe obowiązują przy zakupach ze strony Wojennego Zakładu obrotu zbożem w każdej ilości jako ceny objęcia.

Cenę należy przy odbiorze zapłacić gotówką.

Jeżeli posiadacz lub jego pobyt nie są znane, należy cenę złożyć do sądu.

§ 43.

W razie przymusowego odbioru ziemniaków wynosi cena objęcia tylko 80 procent ceny najwyższej. Nadto poniesie posiadacz ziemniaków koszt przymusowego odbioru.

§ 44.

Przy ziemniakach, nie odpowiadających co do jakości warunkom, zawartym w § 1. rozporządzeniu Urzędu dla wyżywienia ludności z dnia 8. marca 1917, Dz. u. p. Nr. 91, należy potrącić z ceny objęcia stosowną kwotę. Jeżeli ziemniaki nie zawierają większej domieszki ziemi anżeli 2 procent, nie potrzeba robić żadnego potrącenia.

Jeżeli co do wysokości potrącenia zgoda nie przyjdzie do skutku, rozstrzyga spory między sprzedawcą i organem objęcia, ustanowionym przez Wojenny Zakład obrotu zbożem, ten sąd powiatowy, w którego okręgu towar się znajduje, i to w postępowaniu niesporowem ewentualnie po wysłuchaniu właściwego biura badania cen.

W tym razie zapłaci Wojenny Zakład obrotu zbożem przy objęciu ceny, ustanowioną tymczasowo przez władzę żądającą.

Obowiązku dostawy nie odnacza postępowanie sądowe.

Rozstrzygnienie sądu powiatowego można zapieczęć rekurem do dnia 8. Od rozstrzygnięcia drugiej instancji nie jest dopuszczalny żaden środek prawnego.

Spory o wysokość potrącenia między organem objęcia, ustanowionym przez Wojenny Zakład obrotu zbożem, a odbiorcą towarem, rozstrzyga komisja znawców gildy dla produktów rolnych tego obszaru administracyjnego, w którego okręgu towar odstawiono. Jeżeli w odnośnym obszarze administracyjnym nie ma komisji znawców, rozstrzyga komisja znawców gildy dla produktów rolnych w Wiedniu. Od rozstrzygnięcia komisji znawców nie jest dopuszczalny żaden środek prawnego.

§ 45.

Ceny sprzedaży dla Wojennego Zakładu obrotu zbożem oznaczy Urząd dla wyżywienia ludności.

Ceny najwyższe dla drobnej sprzedaży ziemniaków ustanawiają polityczne władze krajowe po wydaniu opinii przez centralną komisję badania cen.

Uchyla się postanowienie § 1. rozporządzenia z dnia 8. marca 1917, Dz. u. p. Nr. 91, o ile odnosi się ono do drobnej sprzedaży ziemniaków przez producenta do rąk konsumenta.

§ 46.

Ziemniaki przywiezione do Austrii wolno w drobnej sprzedaży sprzedawać tylko po cenie najwyższej, ustanowionej dla ziemniaków bieżących, jeżeli Urząd dla wyżywienia ludności nie zezwoli na wyjątki.

Postanowienia ogólne.

§ 47.

Kto zasadził ziemniaki, jest obowiązany zebrać je zwyczajem krajowym w stanie dojrzałym albo donieść gminie o nasuwającej się ewentualnie przeszkodzie tak wcześnie, aby gmina mogła na czas zarządzić zebranie plonu. Wyłączone dworskie winny zrobić te doniesienia do politycznej władzy powiatowej. Zebranie plonu następuje w tym razie na kosztą posiadacza.

Wybieranie ziemniaków przed ich dojrzeniem jest zabronione; zakaz ten nie obowiązuje, jeżeli z powodu spożycionej uprawy lub niekorzystnej pogody dojrzenie ziemniaków nastąpiłoby tak późno, że plonu bez narażania go nie można w ziemi zostawić albo jeżeli uprawiona ziemniakami powierzchnia gruntu na być jeszcze w roku zbioru poddana uprawie dla innych celów.

§ 48.

Przesyłki ziemniaków wolno kolejom żelaznym przedsiębiorstwom żeglugi parowej przyjmować tylko wtedy do przewozu, jeżeli dla każdej przesyłki jest dodane do dokumentów przewozowych poświadczenie przewozowe. Poświadczenie przewozowe wystawia Wojenny Zakład obrotu zbożem lub jego filie.

Jeżeli jakaś przesyłka nie odpowiada tym wymogom, to wienna stacya przeznaczenia donieść o tem telefonicznie lub telegraficznie właściwej filii Wojennego Zakładu obrotu zbożem. Ta ostatnia winna wydać zarządzenie co do wydania przesyłki. Jeżeli nie wyda zarządzenia w ciągu dwunastu godzin, to można wydać przesyłkę adresatowi.

Przesyłki ziemniaków zarządu wojskowego są wyjęte od powyższych postanowień, jeżeli stacya nadawcza jest położona w tej części obszaru wojennego, w której zebranie plonu zastrzeżone jest zarządowi wojskowemu.

Ziemniaki, sprowadzone do Austrii przy użyciu publicznych przedsiębiorstw przewozowych, winien odbiorca zgłosić w Wojennym Zakładzie obrotu zbożem i sprzedać mu je na żądanie.

Przesyłki ziemniaków, nie odpowiadające wspomnianym zarządzeniom, może władz stacyi nadawczej, albo jeżeli przewóz już jest ukończony, władz stacyi przeznaczenia uznać za przepadłe.

§ 49.

Pod „ładzą“ bez bliższego oznaczenia rozumie się w niniejszym rozporządzeniu rządową polityczną władzę powiatową, w gminach z własnym statutem władzę gminną, jeżeli polityczna władza krajowa nie obejmie sama w całości lub w części czynności należących do władz lub nie powierzy ich innemu urzędowi.

§ 50.

Od wydanych na podstawie powyższych postanowień rozstrzygnięć i zarządzeń nie jest dopuszczalne odwołanie. Zbadanie tych rozstrzygnięć i zarządzeń z urzędem pozostaje zastrzeżeniem przełożonej władzy politycznej i Urzędowi dla wyżywienia ludności.

§ 51.

Gminy są obowiązane współdziałać przy wykonaniu niniejszego rozporządzenia.

Postanowienia karne.

§ 52.

1. Kto ziemniaki nabywa wbrew zakazowi,
2. kto wbrew postanowieniom niniejszego rozporządzenia ziemniaki przerabia, obraca na karmę albo pozbiera,
3. kto ziemniaki, pozostawione mu na siedzenie lub w tym celu przez niego nabyte, usuwa z pod tego użycia,
4. kto zataja zapasy ziemniaków lub wyrobów przemysłu ziemniaczanego, znajdujące się w jego posiadaniu lub przechowaniu,
5. kto narusza zaistniały wskutek zlecenia władzy obowiązek dostawienia ziemniaków lub wyrabiania i dostawiania produktów ziemniaczanych,
6. kto nie dokona przepisanych w §§ 9 i 10. zgłoszeń,
7. kto nie dokona przepisanego w § 13. zgłoszenia składów ziemniaków,
8. kto ziemniaków rozmyślnie nie wykopuje albo też wykopuje je wbrew postanowieniu § 47. przedwcześnie,
9. kto przekracza postanowienia o uregulowaniu konsumpcji,
10. kto zawiera umowy w sprawie ziemniaków bez zezwolenia władzy wymienionej w § 33.,
11. kto w umowie w sprawie uprawy lub dostawienia ziemniaków podaje rozmyślnie nieprawdziwie swoją całą uprawnioną ziemniakami powierzchnię (§ 35.),
12. rolnik, który — pominawszy wyjątek przewidziany w § 35. — zawiera umowy w sprawie ziemniaków z dwoma lub więcej konsumentami,
13. konsument, który w razie miejscowego ograniczenia co do zawierania umów zawiera umowy w innych obszarach (§ 36.),
14. kto — pominawszy wypadek nieurodzaju — nie spełnia zobowiązań w sprawie dostawy, przyjętych na podstawie zatwierdzonej umowy,
15. kto dozwoloną ilość maksymalną zakontraktowanych ziemniaków przekracza przez nieprawdziwe podanie ilości konsumentów,
16. kto przy zawieraniu umów z rolnikami przyrzeka większe korzyści od tych, na jakie zezwolił Urząd dla wy żywienia ludności, albo korzyści tych rolnikom przysparza,
17. wysłannik Wojennego Zakładu obrotu zbożem, który używa objętych ziemniaków wbrew zleceniu lub bez zlecenia Wojennego Zakładu obrotu zbożem, lub który nie wykonuje zleceń, otrzymanych stosownie do § 6., ustęp 3.,
18. kto legitymowanym przez władzę organom zabrania wstęp do lokali swego przedsiębiorstwa, do swych magazynów lub innych ubikacji, odmawia oglądu do swych zapisków handlowych,

kto tym organom lub władzom odmawia udzielenia wyjaśnień lub udziela wyjaśnień nieprawdziwych, będzie karany przez władzę polityczną grzywną do 20,000 K lub aresztem do sześciu miesięcy.

§ 53.

Kto ziemniaki czyni niezdarnymi do ludzkiego użyciu albo daje im się zepsuć, będzie karany przez władzę aresztem do sześciu miesięcy, o ile niema istoty czynu z § 23., punkt 1., rozporządzenia cesarskiego z dnia 24. marca 1917, Dz. u. p. Nr. 131. Obok kary na wolność można orzec grzywnę n.d. 20,000 koron.

§ 54.

W razie ukarania można wypowiedzieć w orzeczeniu przepadek na rzecz państwa ziemniaków i produktów ziemniaczanych do których odnosi się czyn karygodny, bez względu na to, czy należą one do sprawcy czy nie, a jeżeli nie można ich już ująć przepadek uzyskanej za nie ceny. W razie oczywistego działania wbrew niemniejszemu rozporządzeniu można także niezdejmie od ukarania orzec przepadek ziemniaków i produktów ziemniaczanych albo przepadek uzyskanej za nie ceny.

Przepadłe przedmioty zapotrzebowania lub ich cenę używa się na zaopatrzenie ludności.

§ 55.

Czyny karygodne przedstawiają się w ciągu roku. Przedawnienie zaczyna się z chwilą popełnienia czynu karygodnego.

§ 56.

Za przekroczenia można w myśl rozporządzenia ministerialnego z dnia 1. marca 1915. Dz. u. p. Nr. 49, wydać bez poprzedniego postępowania zarządzenia karne.

§ 57.

W razie zasadzenia można orzec także utratę uprawnienia przemysłowego.

Postanowienia wyjątkowe

§ 58.

W sprawie obrotu ziemniaków na sadzenie i w sprawie cen za nie wyda Ministerstwo rolnictwa w porozumieniu z Urzędem dla wyżywienia ludności potrzebne postanowienia specjalne.

Tak samo wyda Urząd dla wyżywienia ludności w razie potrzeby osadne postanowienia dla pewnych oznaczonych części obszarów wojennych.

Początek mocy obowiązującej.

§ 59.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Jego wykonanie powierza się Urzędowi dla wyżywienia ludności.

Pański

Poświadczenie przewozowe.

Wojenny Zakład obrotu zbożem (filia w

) przesyła

kg ziemniaków

z (nazwa stacji wysyłkowej) pod adresem

(imię i nazwisko oraz miejsce zamieszkania odbiorcy).

Ważność poświadczenia przewozowego gaśnie dnia

(Miejsce i dzień wystawienia.)

(Podpis delegata Wojennego Zakładu obrotu zbożem.)

Uwaga: Poświadczenie to należy doszczętnie do dokumentu przewozowego.

- Dołączenie poświadczenia należy uwidoczyć w dokumencie przewozowym
- Poświadczenie odbierze stacja przeznaczenia